

Laodicea - Numărul Unu

Proorocia de osândă a lui Isaia pentru Valea Vedeniei

Jeff Pippenger

2023-08-14

베자지의 골짜기에 관한 경고라. 무슨 일이 있기에 네가 이제 모두 지붕 위로 올라갔느냐? 소란으로 가득한 너, 떠들썩한 성읍, 즐거워하던 성읍아, 네 죽음당한 자들은 칼에 죽은 것이 아니며 전쟁에서 죽은 것도 아니로다. 네 모든 통치자들이 함께 도망하였으나 활 쏘는 자들에게 사로잡혔고, 네 가운데서 발견된 자들은 모두 함께 결박되었으니, 그들은 멀리로 도망하였던 자들이로다. 그러므로 내가 말하였노니, 내게서 눈을 돌리라; 내가 심히 통곡할 것이니, 내 백성의 딸이 약탈당한 일로 말미암아 나를 위로하려고 애쓰지 말라. 이는 만군의 주 하나님께서 베자지의 골짜기에서 내리신 환난과 짓밟힘과 혼란의 날이요, 성벽을 무너뜨리며 산을 향하여 부르짖는 날임이라. 이사야 22:1-5.

În cartea lui Isaia, cuvântul „povară” se întâlnește de optsprezece ori. Unsprezece dintre aceste ocurențe identifică în mod direct profeții de nenorocire, iar celelalte șapte ocurențe se referă la o povară ca la ceva purtat pe umăr. Numai una dintre ocurențele traduse prin „povară” reprezintă ceva purtat pe umăr și este, de asemenea, o profeție de nenorocire. Intenționez să tratez acea unică ocurență în care apare termenul ebraic ce desemnează ceva purtat, dar care este totodată și o profeție de nenorocire; de aceea precizez această distincție de la bun început, deși nu vom reveni la aceste fapte decât mai târziu.

Capitolul nu este vag în privința definirii „văii vedeniei”, căci ea este identificată drept „Cetatea lui David” și, de asemenea, drept „Ierusalim”. Valea vedeniei este o referire la adventismul laodicean în timpul istoriei ultimelor șase versete din Daniel unsprezece. Isaia a așezat contextul acestei osânde prin istoria reprezentată în capitolul douăzeci, descriind cucerirea progresivă a lumii de către împăratul Asiriei, care trimisese un conducător militar numit Tartan să cucerească o cetate din Egipt numită Așdod.

Legea duminicală este identificată în Daniel 11:41 și ea identifică trei grupe care „scapă” din mâna papalității la legea duminicală.

În anul în care Tartan a venit la Așdod, (când Sargon, împăratul Asiriei, l-a trimis,) și a luptat împotriva Așdodului și l-a cucerit, în același timp a vorbit Domnul prin Isaia, fiul lui Amoț, zicând: „Du-te și dezleagă sacul de pe coapsele tale și scoate-ți încălțăminte din picior.” Și el a făcut astfel, umblând gol și desculț. Și Domnul a zis: „După cum robul Meu Isaia a umblat gol și desculț trei ani, ca semn și minune împotriva Egiptului și împotriva Etiopiei, tot așa împăratul Asiriei îi va duce pe egipteni în robie și pe etiopieni în captivitate, tineri și bătrâni, goi și desculți, ba chiar cu șezutul descoperit, spre rușinea Egiptului. Și se vor înspăimânta și se vor rușina de Etiopia, nădejdea lor, și de Egipt, slava lor. Și locuitorul acestei insule va zice în ziua aceea: «Iată, așa este nădejdea noastră, la care alergam după ajutor ca să fim izbăviți de împăratul Asiriei; și cum vom scăpa noi?»” Isaia 20:1-6.

Întrebarea ridicată de locuitorii insulei este cum vor scăpa de împăratul Asiriei, care este de asemenea reprezentat ca împăratul de la miazănoapte în Daniel unsprezece.

El [regele de la miazănoapte] va intra și în țara cea slăvită, și multe țări vor fi răsturnate; dar acestea vor scăpa din mâna lui: Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon. Daniel 11:41.

În acest verset este identificată legea duminicală din Statele Unite, iar în pasajul lui Daniel există unele nuanțe subtile care merită să fie luate în considerare. În Daniel 11:40–43 sunt trei versete consecutive care identifică toate „țări”. În versetul 40, țările care reprezentau fosta Uniune Sovietică au fost măturate de papalitate și de Statele Unite în 1989. Istoricii moderni confirmă acest fapt.

Apoi, în versetul patruzeci și doi, găsim cuvântul „țări”, care reprezintă toate țările planetei pământ, în timp ce împăratul de la miazănoapte (papalitatea) cucerește Egiptul, reprezentând întreaga lume. Aceasta este una dintre nuanțe. Cealaltă dintre cele două nuanțe la care mă refer în cele trei versete implică cuvântul „scăpare” din versetul patruzeci și unu și apoi din nou din versetul patruzeci și doi. Sunt două cuvinte ebraice diferite, deși amândouă sunt traduse prin „scăpare”. Cuvântul ebraic tradus prin „scăpare” în versetul patruzeci și doi înseamnă că nu se găsește nicio izbăvire, căci, atunci când „cei zece împărați”, reprezentând Națiunile Unite, sunt de acord să dea guvernarea lor mondială unică sub controlul fiarei papale, nu există scăpare — nicio izbăvire.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă n-au primit împărăție; ci primesc putere ca împărați, pentru un ceas, împreună cu fiara. Aceștia au un singur gând și își vor da puterea și tăria lor fiarei. Ei se vor război cu Mielul, și Mielul îi va birui; căci El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților; iar cei ce sunt cu El sunt chemați, aleși și credincioși. Și mi-a zis: Apele pe care le-ai văzut, unde șade curva, sunt popoare, și mulțimi, și neamuri, și limbi. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acestea vor urî pe curvă și o vor pustii și o vor lăsa goală, și îi vor mânca carnea, și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I împlinescă voia, să se învoiască și să-și dea împărăția fiarei, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Apocalipsa 17:12–17.

Acești „zece împărați” sunt amintiți în repetate rânduri în Cuvântul lui Dumnezeu, iar în istoria lui Ilie, Ahab, împăratul lui Israel, era capul a zece seminții și era căsătorit cu Izabela. Izabela este papalitatea la sfârșitul lumii, Ilie sunt solii mesajului celui de-al treilea înger, iar Ahab este capul unei alianțe de zece împărați. Ahab reprezintă Statele Unite ca lider al Națiunilor Unite în timpul istoriei profetice a legii duminicale. Când Egiptul este cucerit de Asiria, împăratul de la miazănoapte din Daniel unsprezece cu patruzeci și doi tocmai i-a silit pe cei zece împărați să fie de acord să-și predea împărăția puterii papale.

“În timp ce ne apropiem de criza finală, este de o importanță vitală ca între instrumentele Domnului să existe armonie și unitate. Lumea este plină de furtună, de război și de dezbinare. Totuși, sub un singur cap — puterea papală — oamenii se vor uni pentru a I se împotrivi lui Dumnezeu în persoana martorilor Săi. Această unire este cimentată de marele apostat. În timp ce caută să-și unească agenții în războiul împotriva adevărului, el va lucra să-i dezbine și să-i

risipească pe susținătorii acestuia. Gelozia, bănuiala rea, vorbirea de rău sunt instigate de el pentru a produce discordie și disensiune.” Testimonies, volumul 7, 182.

În versetul patruzeci și unu găsim cuvântul „scăpa”, iar în versetul patruzeci și doi găsim, de asemenea, cuvântul „scăpa”, însă ele corespund la două cuvinte ebraice diferite. Cuvântul tradus prin „scăpa” în versetul patruzeci și unu înseamnă a scăpa ca prin alunecare. Acesta este cuvântul tradus prin „scăpa” în versetul șase din Isaia, capitolul douăzeci. „În ziua aceea”, „locuitorul acestei insule” întreabă cum poate scăpa de asirianul care „în ziua aceea” cucerește în mod progresiv lumea, așa cum este ilustrat în Daniel unsprezece și în câteva alte pasaje ale Scripturii.

În Daniel 11:41, când papalitatea, sau, așa cum îl reprezintă Daniel, împăratul de la miazănoapte, ori, așa cum îl reprezintă Isaia, asirianul, cucerește „țara cea minunată”, care reprezintă Statele Unite, sunt identificate două grupuri.

El va intra și în țara cea slăvită, și multe țări vor fi răsturnate; dar acestea vor scăpa din mâna lui: Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon. Daniel 11:41.

Umwe ni “benshi” bazarimburwa, naho irindi tsinda rigereranywa na “Edomu, Mowabu n’abakuru b’Abana ba Amoni.” Ku itegeko ryo ku Cyumweru, Ibyahishuwe 18:4 hahamagarira abakiri i Babuloni “gusohokamo.”

Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și ca să nu primiți din plăgile ei. Apocalipsa 18:4.

Edom, Moab n’abakuru b’abana ba Amoni ni bo bacika ku bw’ubunyereri, nk’uko amahanga yo ku kirwa avugwa muri Yesaya makumyabiri yiringiye ko azabigenza.

În versetul patruzeci și unu, cealaltă nuanță la care mă refer este că în versetele patruzeci, patruzeci și unu și patruzeci și doi găsim cuvântul „țări”, dar în versetul patruzeci și unu acesta este un cuvânt adăugat, nu se află în cuvintele originale ale lui Daniel și nu îi aparține aceluși loc. Multe țări au fost răsturnate în împlinirea versetului patruzeci, la prăbușirea Uniunii Sovietice, și multe țări sunt cucerite atunci când papalitatea preia controlul asupra Națiunilor Unite. Dar, la legea duminicală din Statele Unite, cei „mulți” care sunt răsturnați nu sunt multe țări; ei nu pot fi decât adventiștii de ziua a șaptea.

„Dacă lumina adevărului v-a fost prezentată, descoperindu-vă Sabatul poruncii a patra și arătând că nu există niciun temei în Cuvântul lui Dumnezeu pentru păzirea duminicii, și totuși continuați să vă agățați de sabbatul fals, refuzând să sfințiți Sabatul pe care Dumnezeu îl numește «ziua Mea cea sfântă», primiți semnul fiarei. Când are loc aceasta? Atunci când ascultați de decretul care vă poruncește să încetați lucrul duminica și să vă închinați lui Dumnezeu, în timp ce știți că nu există niciun cuvânt în Biblie care să arate că duminica ar fi altceva decât o zi obișnuită de lucru, consimțiți să primiți semnul fiarei și refuzați sigiliul lui Dumnezeu.” Review and Herald, 13 iulie 1897.

Orice membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a acceptat doctrina Sabatului atunci când a devenit pentru prima dată membru botezat al bisericii și este ținut răspunzător față de „lumina adevărului” cu privire la Sabat.

„Schimbarea Sabatului este semnul sau marca autorității bisericii romaniste. Cei care, înțelegând cerințele poruncii a patra, aleg să păzească sabatul fals în locul celui adevărat îi aduc astfel omagiu acelei puteri prin a cărei autoritate singură este el poruncit. Semnul fiarei este sabatul papal, care a fost acceptat de lume în locul zilei rânduite de Dumnezeu.”

„Nimeni nu a primit încă semnul fiarei. Timpul încercării nu a sosit încă. Există creștini adevărați în fiecare biserică, fără a o excepta pe cea romano-catolică. Nimeni nu este condamnat până când nu a primit lumina și nu a văzut obligativitatea poruncii a patra. Dar când va fi dat decretul care impune sabatul contrafăcut și strigătul cel puternic al celui de-al treilea înger îi va avertiza pe oameni împotriva închinării la fiară și la chipul ei, linia de demarcație dintre fals și adevăr va fi trasată în mod clar. Atunci aceia care vor continua încă în călcare de lege vor primi semnul fiarei.”

„Cu pași repezi ne apropiem de această perioadă. Când bisericile protestante se vor uni cu puterea seculară pentru a susține o religie falsă, împotriva căreia strămoșii lor au îndurat cea mai aprigă persecuție, atunci sabatul papal va fi impus prin autoritatea unită a bisericii și a statului. Va avea loc o apostazie națională, care se va încheia numai prin ruină națională.”
Manuscript 51, 1899.

La legea duminicală, singurii oameni trași la răspundere pentru lumina celui de-al treilea înger sunt adventiștii de ziua a șaptea, căci numai atunci celor din afara adventismului le va fi prezentată proba celui de-al treilea înger. Cei „mulți” răsturnați la legea duminicală sunt adventiștii laodiceeni, căci „judecata începe de la casa lui Dumnezeu”.

Astfel, cei de pe urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi, cei de pe urmă; căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși. Matei 20:16.

Isaia este un „semn și o minune” pentru Egipt și Etiopia cu privire la cucerirea progresivă a lumii de către papalitate. Egiptul este Națiunile Unite; Etiopia este Statele Unite, iar Asiria este papalitatea. În cadrul acelei istorii profetice, Isaia începe să prezinte o serie de profeții de pieire. Capitolul douăzeci și doi este despre laodiceeni, care sunt doborâți la legea duminicală, și despre filadelfieni, care cheamă „Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon” afară din Babilon.

ලාඔදිකියානු ඇවිවනේවිස්තවාදය නුළ ගැලවීම ලැබීමට අවශ්‍ය වර්තය නොමැති බැවින්, ඉරිදා නීතියේදී ඔවුන් ස්වාමීන්වහන්සේගේ මුඛයෙන් පිටකරනු ලැබෙනි. මම මමෙ කාරණය සඳහන් කරන්නේ, ඊළඟ කඳුණ අවධාරණය කිරීම සඳහා පමණි. යසොයා විසිදකෙවැනි පරිච්ඡේදය නුළ “දර්ශනය” යන නිමිතයට විරුද්ධව විනාශයේ අනාවැකිය ඒරකාශ කර ඇති බැවින්, ලාඔදිකියා අහිමි වන්නේ තවත් හේතුවක් එය නිරූපණය කරයි. “දර්ශනය” ලසෙ පරිවර්තනය කරනු ලබන ඒරධාන හබේරවේ වචන දකෙක් ඇත. එකක් අනාවැකිමය සිදුවීමේ අනුකීර්මය නියෝජනය කරයි; අනකෙ කීර්ස්තුස්වහන්සේගේ දර්ශනයක් නියෝජනය කරයි. එකක් සභාවට බාහිරව තිබෙන අතර අනකෙ සභාවට අභ්යන්තරව තිබේ. විසිදකෙවැනි පරිච්ඡේදයේ ඇති එම වචනය අනාවැකිමය සිදුවීමේ නියෝජනය කරන දර්ශනය වන අතර, හිතෝපදේශ පොතෙහි “දර්ශනය” ලසෙ පරිවර්තනය කර ඇති වචනයද එයම වේ.

Unde nu este nicio vedenie, poporul piere; dar ferice de cel ce păzește Legea. Proverbele 29:18.

„Povara văii vedeniei” este profeția care identifică două clase de închinători în biserica lui Dumnezeu la sfârșitul lumii. O clasă, reprezentată de Șebna, este Laodiceea, iar cealaltă clasă este Filadelfia, reprezentată de Eliachim, fiul lui Hilchia. Deosebirea dintre cele două clase din capitol este, desigur, aceeași deosebire ca în parabola celor zece fecioare. O clasă are untdelemnul la miezul nopții, iar cealaltă clasă nu-l are. „Untdelemnul”, ca simbol, reprezintă adevăruri diferite, în funcție de contextul în care se găsește, dar în Isaia douăzeci și doi „untdelemnul” celor zece fecioare este reprezentat prin cuvântul „vedenie”. O clasă are „untdelemnul”, cealaltă nu-l are.

„Cei unși care stau înaintea Domnului întregului pământ au poziția care i-a fost dată odinioară lui Satana ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîntreruptă cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul prin care Dumnezeu menține candelile credincioșilor alimentate, ca să nu pâlpâie și să nu se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt n-ar fi turnat din cer prin soliile Duhului lui Dumnezeu, agențiile răului ar avea stăpânire deplină asupra oamenilor.”

„Dumnezeu este dezonorat atunci când nu primim comunicările pe care ni le trimite. Astfel, refuzăm untdelemnul de aur pe care El l-ar turna în sufletele noastre, pentru a fi împărtășit celor ce sunt în întuneric. Când se va auzi chemarea: «Iată, Mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare», aceia care nu au primit untdelemnul cel sfânt, care nu au păstrat în inimile lor harul lui Hristos, vor descoperi, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt gata să-L întâmpine pe Domnul lor. Ei nu au, în ei înșiși, puterea de a dobândi untdelemnul, iar viețile lor sunt ruinate. Dar dacă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este cerut, dacă stăruim în rugăciune, așa cum a făcut Moise: «Arată-mi slava Ta», dragostea lui Dumnezeu va fi turnată în inimile noastre. Prin țevile de aur, untdelemnul de aur ne va fi transmis. «Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.» Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca niște lumini în lume.” Review and Herald, 20 iulie 1897.

Duhurile prorocilor sunt în acord unul cu altul, iar cei doi unși ai lui Zaharia sunt, de asemenea, cei doi martori din Apocalipsa unsprezece.

„Cu privire la cei doi martori, profetul declară mai departe: «Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Dumnezeului pământului.» «Cuvântul Tău», a spus psalmistul, «este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.» Apocalipsa 11:4; Psalmii 119:105. Cei doi martori reprezintă Scripturile Vechiului și Noului Testament. Ambele sunt mărturii importante cu privire la originea și perpetuitatea legii lui Dumnezeu. Ambele sunt, de asemenea, martori ai planului de mântuire. Tipurile, jertfele și profețiile Vechiului Testament arată înainte spre un Mântuitor care urma să vină. Evangheliile și Epistolele Noului Testament vorbesc despre un Mântuitor care a venit întocmai în felul prevestit prin tip și profeție.” Marea Luptă, 267.

Cei doi unși ai lui Zaharia reprezintă procesul de comunicare ilustrat în capitolul întâi al cărții Apocalipsa. „Untdelemnul”, care este „viziunea” profetică a evenimentelor istorice, este transmis

prin Vechiul și Noul Testament. În Apocalipsa unsprezece, acești doi martori sunt identificați, prin context, drept Moise și Ilie. Moise și Ilie sunt un simbol în sine.

Kada su prikazani zajedno, kao na Gori Preobraženja ili u jedanaestom poglavlju Otkrivenja, oni su simboli dviju različitih istina. Na gori predstavljaju mučenike za vrijeme krize nedjeljnoga zakona i sto četrdeset i četiri tisuće, dok u jedanaestom poglavlju Otkrivenja predstavljaju Stari i Novi zavjet. No za adventizam oni predstavljaju još i više. Dva svjedoka za Židove bili su „Zakon i Proroci“, što predstavlja Stari zavjet, a dva svjedoka za kršćane bili su Stari i Novi zavjet; no za adventizam dva su svjedoka riječ Božja i svjedočanstvo Isusovo. Zato je Ivan bio na Patmosu.

Eu, João, que também sou vosso irmão e companheiro na tribulação, e no reino e na perseverança de Jesus Cristo, estava na ilha chamada Patmos, por causa da palavra de Deus e do testemunho de Jesus Cristo. Apocalipse 1:9.

În Isaia douăzeci și doi sunt reprezentați cei doi martori, Moise și Ilie, deși aceasta poate fi recunoscută numai dacă aplicați capitolului principiul Alfa și Omega. Luați în considerare locul de unde a început Isus explicația Sa despre „viziunea” evenimentelor profetice către ucenicii Săi pe drumul spre Emaus.

„Începând de la Moise, adevăratul Alfa al istoriei Bibliei, Hristos a tâlcuit, în toate Scripturile, lucrurile privitoare la Sine.” Hristos, Lumina lumii, p. 796.

Ilie este profetul care apare înaintea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului, cu un mesaj întemeiat pe principiul Alfa și Omega, întorcând inimile părinților (alfa) către copii (omega). Moise și Ilie reprezintă alfa și omega ale profeției biblice. Dacă puteți auzi aceasta, Moise a fost William Miller. Atât Moise, cât și Miller au murit, iar amândoi au fost identificați prin inspirație ca fiind mântuiți. Moise este, desigur, înviat imediat după moartea sa, dar îngerii așteaptă în jurul mormântului lui Miller până la învierea lui. Ilie îl reprezintă pe ultimul sol înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului.

„Iudeii au încercat să oprească proclamarea soliei care fusese prezisă în Cuvântul lui Dumnezeu; dar profeția trebuie să se împlinească. Domnul spune: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului” (Maleahi 4:5). Cineva trebuie să vină în duhul și puterea lui Ilie, iar când va apărea, oamenii ar putea spune: „Ești prea stăruitor, nu tâlcuiești Scripturile în modul potrivit. Lasă-mă să-ți spun cum să-ți propovăduiești solia.””

„Există mulți care nu pot face deosebire între lucrarea lui Dumnezeu și cea a omului. Voi spune adevărul așa cum mi-l dă Dumnezeu și spun acum: dacă veți continua să găsiți vină, să aveți un spirit de dezbinare, nu veți cunoaște niciodată adevărul. Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta” (Ioan 16:12). Ei nu erau într-o stare în care să poată prețui lucrurile sfinte și veșnice; dar Isus a făgăduit să trimită Mângâietorul, care avea să-i învețe toate lucrurile și să le aducă aminte de toate lucrurile pe care li le spusese El. Fraților, nu trebuie să ne punem încrederea în om. „Nu vă mai bizuiți pe om, în ale cărui nări nu este decât suflare: căci la ce preț poate fi el socotit?” (Isaia 2:22). Trebuie să vă atârnați sufletele neajutorate de Isus. Nu se cuvine să bem din izvorul văii, când

există un izvor în munte. Să părăsim pâraiele de jos; să venim la izvoarele mai înalte. Dacă există un punct de adevăr pe care nu-l înțelegeți, asupra căruia nu sunteți de acord, cercetați, comparați Scriptura cu Scriptura, coborâți puțul adevărului adânc în mina Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să vă așezați pe voi înșivă și părerile voastre pe altarul lui Dumnezeu, să lăsați la o parte ideile preconceptuate și să îngăduiți Duhului Cerului să vă călăuzească în tot adevărul.” Solii alese, cartea 1, 412.

În Isaia douăzeci și doi, Șebna și Eliachim îi reprezintă pe cei înțelepți și pe cei neînțelepți din cadrul adventismului la sfârșitul lumii, când împăratul de la miazănoapte înaintează asupra Ierusalimului. Eliachim, fiul lui Hilchia, posedă „viziunea”; Șebna nu o posedă.

Là où il n’y a point de vision, le peuple périt; mais heureux celui qui garde la loi. Proverbes 29:18.

Mesajul profetic, adică „viziunea” acestui verset, se referă la două lucruri. Tu înțelegi sporirea luminii profetice și trăiești, iar dacă nu — mori. Dacă nu înțelegi, atunci nu poți fi pregătit să păzești Sabatul la proba legii duminicale. Va fi „prea târziu”. Când adventiștii laodiceeni sunt doborâți la legea duminicală, ei resping Legea pentru că au respins „viziunea adevărului”. Ei nu au untelemn, nu înțeleg sporirea cunoștinței care este desigilată chiar înainte ca timpul de probă să se încheie.

Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol. Apocalipsa 3:17.

Semnul lui Isaia este că a umblat gol și desculț timp de trei ani. El a făcut aceasta pentru a-i avertiza pe aceia care vor primi avertizarea prin mesajul său profetic, că, dacă nu înțelegeți viziunea evenimentelor profetice, veți ajunge la legea duminicală și veți deveni robi duși în captivitate într-o stare jalnică, nenorocită, săracă, oarbă și goală. Isaia a fost un semn și o minune pentru istoria lui Isaia, dar cu atât mai mult pentru sfârșitul lumii.

Aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. 1 Corinteni 10:11.

Yn mump verse ar bymtheg eus pennod dau ar hugain, adnabyddir Jerwsalem, dinas Dafydd, fel dinas “gynnwrfus,” “lawen” sydd yn llawn “cynnwrf.” Defnyddir yn y bennod hon ddatganiad Beiblaidd clasurol, a gyflogir hyd yn oed gan rai bydol, i gynrychioli’r ddinas “lawen” a “gynnwrfus” sydd yn llawn “cynnwrf,” pan ddywed y rhai yn adnod tri ar ddeg yn llawen, “bwyntawn ac yfwn; canys yfory y byddwn feirw.” Eto, er eu bod yn llawen, y mae eu gwŷr wedi eu lladd, ond nid â chleddyf, nac mewn brwydr; ac am hynny y mae Eiseia yn gofyn y cwestiwn, “Beth sydd arnat ti?”

Orice îi chinuie, i-a făcut să se urce pe acoperișuri. Acoperișurile sunt un simbol al închinării la soare, lună și stele; sunt un simbol al spiritismului. Adventismul se află sub o amăgire spirituală în acest pasaj.

Și pe cei ce se închină oștirii cerurilor pe acoperișuri; și pe cei ce se închină și jură pe Domnul, și jură pe Malcham; și pe cei ce s-au abătut de la Domnul; și pe cei ce nu L-au căutat pe

Domnul, nici nu au întrebat de El.

Mounaa amaara gooftaa Waaqayyootti cal'isi; guyyaan Waaqayyoo dhihaateera; Waaqayyo aarsaa qopheesseera, warra affeeraman isaas waameera. Guyyaa aarsaa Waaqayyoo sanaattis ta'a; ani bulchitoota, ilmaan mootichaa, warra uffata alagaa uffatan hundas nan adaba. Guyyaa sana immoo warra gulantaa irra utaaan hundas nan adaba; isaan mana gooftolii isaanii humnaa fi gowwoomsaatiin guutan. Sefaaniyaa 1:5–9.

En la crisis de la ley dominical, el adventismo, representado como Jerusalén, se halla en «el valle de la visión». Quienes rechazan el mensaje profético, representado por el «aceite» o la «visión», practican el espiritismo, al cual se refiere Pablo en Segunda de Tesalonicenses. Allí también encontramos a aquellos (Sebna) que no recibieron el amor de la verdad.

Și din această pricină, Dumnezeu le va trimite o puternică amăgire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci și-au găsit plăcerea în nelegiuire, să fie osândiți. 2 Tesaloniceni 2:11, 12.

Desigur, cuvântul „adevăr” pe care îl folosește Pavel este termenul grec derivat din cuvântul ebraic „adevăr”, alcătuit prin combinarea celor trei litere ebraice care reprezintă Alfa și Omega. Respingerea „adevărului” reprezentat ca principiul Alfa și Omega aduce asupra laodiceenilor o puternică amăgire, iar acea amăgire este spiritualismul.

„Spune profetul Isaia: «Și când vă vor zice: „Întrebați pe cei ce cheamă duhurile morților și pe ghicitorii care șoptesc și bolborosesc”, să nu întrebe oare un popor pe Dumnezeul său? Să întrebe el pe cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie! Căci, dacă nu vor vorbi potrivit cuvântului acestuia, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.» Isaia 8:19, 20. Dacă oamenii ar fi fost dispuși să primească adevărul atât de limpede prezentat în Scripturi cu privire la natura omului și la starea morților, ar vedea în pretențiile și manifestările spiritismului lucrarea lui Satana, cu putere, cu semne și cu minuni mincinoase. Dar, mai degrabă decât să renunțe la libertatea atât de plăcută inimii firești și să lepede păcatele pe care le iubesc, mulțimile își închid ochii față de lumină și merg înainte pe calea lor, fără să țină seama de avertizări, în timp ce Satana își țese cursele în jurul lor, iar ei ajung prada lui. «Pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți», de aceea «Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună». 2 Tesaloniceni 2:10, 11.” Tragedia veacurilor, 559.

În Isaia douăzeci și doi, oamenii cetății vesele sunt uciși, dar nu în luptă sau de sabie; ei sunt legați împreună și uciși împreună cu conducătorii care au fugit.

„Dacă biserica va urma o cale asemănătoare cu aceea a lumii, ea va împărtăși aceeași soartă. Ba mai mult, întrucât a primit o lumină mai mare, pedeapsa ei va fi mai mare decât a celor nepocăiți.”

„Noi, ca popor, mărturisim că avem adevărul înaintea oricărui alt popor de pe pământ. Atunci viața și caracterul nostru ar trebui să fie în armonie cu o asemenea credință. Ziua este chiar asupra noastră când cei neprihăniți vor fi legați asemenea grânelor prețioase în snopi pentru grănarul ceresc, în timp ce cei răi sunt, asemenea neghinei, adunați pentru focurile ultimei zile celei mari. Dar grâul și neghina «cresc împreună până la seceriș».” Testimonies, volumul 5,

Conducerea din Isaia douăzeci și doi a fost legată împreună de „arcași”. Șebna este identificat ca fiind un conducător peste casă, iar poziția sa îi va fi dată lui Eliakim, fiul lui Hilchia. În Isaia douăzeci și doi, mesajul profetic reprezentat prin „vedenia” evenimentelor profetice a produs două clase de închinători în Ierusalim pe măsură ce împăratul de la miazănoapte se apropie. O clasă este legată pentru grânarul ceresc, iar cealaltă pentru focurile zilelor de pe urmă. Ceea ce i-a legat pe cei răi sunt „arcașii”, care reprezintă unul dintre numeroasele simboluri ale islamului în Cuvântul lui Dumnezeu.

I ostatak broja strijelaca, junaka sinova Kedara, bit će umanjen; jer je Gospod, Bog Izraelov, rekao tako. Izaija 21:17.

И ово су имена синова Исмаилових, по именима њиховим, по нараштајима њиховим: првенац Исмаилов, Невајот; и Кидар, и Авдил, и Мивсам, и Мишма, и Дума, и Маса, Адар, и Тема, Јетур, Нафис и Кедма. То су синови Исмаилови, и то су имена њихова, по местима њиховим и по дворима њиховим; дванаест кнезова према племенима њиховим. Постање 25:13–16.

Viongozi wa Uadventista walifungwa na wapiga mishale walipoukataa ujumbe kwamba Uislamu uliishambulia Marekani tarehe 11 Septemba 2001, katika utimilifu wa unabii wa Biblia. Shambulio la 9/11 lilikuwa uthibitisho wa ujumbe uliokuwa umefunguliwa mwaka 1989, wakati wa kuanguka kwa Muungano wa Kisovieti. Shambulio la Uislamu la 9/11 lililingana na tarehe 11 Agosti 1840, wakati unabii kuhusu Uislamu kuzuiwa uliupa nguvu ujumbe wa malaika wa kwanza kwa kuthibitisha kanuni kuu ya kinabii ya Miller, kwamba siku moja iliwakilisha mwaka mmoja. Tarehe 11 Agosti 1840 ilikuwa utimilifu wa tukio lililotabiriwa ambalo lilitengea kanuni ya siku kwa mwaka. Lilipotimizwa, ujumbe wa malaika wa kwanza ulipelekwa katika kila kituo cha umishonari duniani.

9/11 je potvrdio osnovno pravilo „viđenja“ koje je adventizmu dano da ga objavljuje. To pravilo glasi da se istorija ponavlja. Kada je 11. avgusta 1840. potvrđeno načelo dan za godinu, silni anđeo iz Otkrivenja 10 sišao je, označavajući osnaženje Milerove poruke o času suda, čime je predočavao vreme kada je anđeo iz Otkrivenja 18 sišao 9/11.

„De unde vine afirmația că eu am declarat că New Yorkul urmează să fie măturat de un val tidal? Aceasta nu am spus-o niciodată. Am spus, pe când priveam marile clădiri care se ridicau acolo, etaj după etaj: «Ce scene înfricoșătoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1–3.» Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este o avertizare cu privire la ceea ce vine asupra pământului. Dar nu am nicio lumină deosebită cu privire la ceea ce va veni asupra New Yorkului, decât că știu că într-o zi marile clădiri de acolo vor fi doborâte prin răsturnarea și prefacerea aduse de puterea lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, știu că distrugerea este în lume. Un singur cuvânt de la Domnul, o singură atingere a puterii Sale mărețe, și aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina.”
Review and Herald, 5 iulie 1906.

Evident, există desigur mult mai multe de spus despre Islam, dar Șebna îi reprezintă pe aceia care resping „viziunea” istoriei profetice care se întemeiază pe repetarea istoriei, însoțită de adevărul fundamental al repetării istoriei — că începutul unui lucru ilustrează sfârșitul acelui lucru.

Reținerea Islamului la 11 august 1840 a adus jos îngerul din Apocalipsa 10, iar eliberarea Islamului la 11 septembrie a adus jos îngerul din Apocalipsa 18.

Iar eu am zis: Ascultați, vă rog, căpetenii ale lui Iacov și voi, conducători ai casei lui Israel: nu este oare datoria voastră să cunoașteți judecata? Voi urâți binele și iubiți răul; voi le jupuiți pielea de pe ei și carnea de pe oasele lor; voi mâncați și carnea poporului Meu, le jupuiți pielea de pe ei, le zdrobiți oasele și îi tăiați în bucăți, ca pentru o oală, ca pe carnea dintr-un cazan. Atunci vor striga către Domnul, dar El nu-i va asculta; Își va ascunde chiar fața de ei în vremea aceea, pentru că s-au purtat rău în faptele lor. Așa vorbește Domnul despre prorocii care duc în rătăcire pe poporul Meu, care mușcă cu dinții lor și strigă: „Pace!”; iar împotriva celui ce nu le pune nimic în gură pregătesc război. De aceea, noaptea va veni peste voi, și nu veți mai avea vedenie; se va întuneca peste voi, și nu veți mai proroci prin ghicire; soarele va apune peste proroci, și ziua se va întuneca peste ei. Atunci văzătorii vor fi dați de rușine și ghicitorii vor fi acoperiți de rușine; da, toți își vor acoperi buzele, căci nu va fi niciun răspuns de la Dumnezeu. Dar eu sunt plin de putere, de Duhul Domnului, de judecată și de tărie, ca să fac cunoscut lui Iacov nelegiuirea lui și lui Israel păcatul lui. Ascultați aceasta, vă rog, căpetenii ale casei lui Iacov și voi, conducători ai casei lui Israel, care urâți judecata și strâmbați toată dreptatea. Ei zidesc Sionul cu sânge și Ierusalimul cu nelegiuire. Căpeteniile lui judecă pentru mită, preoții lui învață pentru plată, și prorocii lui prorocesc pentru bani; și totuși se sprijină pe Domnul și zic: „Nu este oare Domnul în mijlocul nostru? Nicio nenorocire nu va veni peste noi.” Mica 3:1–11.

Și mulțimea tuturor neamurilor care luptă împotriva lui Ariel [Ierusalimului], toți cei ce luptă împotriva lui și împotriva întăriturii lui și care îl strâmtorează, va fi ca un vis dintr-o vedenie de noapte. Va fi întocmai ca atunci când un om flămând visează și, iată, mănâncă; dar se trezește, și sufletul îi este gol; sau ca atunci când un om însetat visează și, iată, bea; dar se trezește și, iată, este sleit, iar sufletul lui încă pofteste: așa va fi mulțimea tuturor neamurilor care luptă împotriva muntelui Sionului. Opriți-vă și mirați-vă; strigați și strigați: sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu din pricina băuturii tari. Căci Domnul a turnat peste voi duhul unui somn adânc și v-a închis ochii: pe proroci și pe conducătorii voștri, pe văzători, i-a acoperit. Și toată vedenia a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pecetluite, pe care oamenii o dau unuia învățat, zicând: „Citește aceasta, te rog”; iar el spune: „Nu pot, căci este pecetluită.” Și cartea este dată celui care nu este învățat, zicându-i-se: „Citește aceasta, te rog”; iar el spune: „Nu sunt învățat.” De aceea Domnul a zis: „Fiindcă poporul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar și-a depărtat inima de Mine, iar frica lui față de Mine este învățată după porunca oamenilor, de aceea, iată, voi continua să fac în mijlocul acestui popor o lucrare minunată, da, o lucrare minunată și o uimire; căci înțelepciunea înțelepților lui va pieri, și priceperea celor chibzuiți ai lui va fi ascunsă.” Vai de cei ce caută adânc să-și ascundă planul de Domnul, ale căror fapte sunt în întuneric și care zic: „Cine ne vede?” și „Cine ne cunoaște?” Oare răsturnarea voastră a lucrurilor cu susul în jos să fie socotită ca lutul olarului? Căci va zice oare lucrarea despre cel ce a făcut-o: „Nu el m-a făcut”? Sau va zice lucrul întocmit despre

cel ce l-a întocmit: „N-a avut pricepere”? Isaia 29:7–16.

Valea vedeniei, potrivit lui Isaia, este „o zi de necaz, de zdrobire și de tulburare din partea Domnului Dumnezeuului oștirilor în valea vedeniei, dărâmand zidurile și strigând către munți.” De aceea, Isaia plânge cu amar, așa cum a făcut și Isus.

„Lacrimile lui Isus nu erau vărsate în anticiparea propriei Sale suferințe. Chiar înaintea Lui se afla Ghetsimani, unde în curând groaza unui mare întuneric avea să-L umbrească. De asemenea, era în zăre și Poarta Oilor, prin care, de-a lungul secolelor, fuseseră conduse animalele pentru jertfele de sacrificiu. Această poartă avea să se deschidă curând pentru El, marele Antitip, spre a Cărui jertfă pentru păcatele lumii arătaseră toate aceste ofrande. În apropiere se afla Calvarul, locul agoniei Sale care se apropia. Totuși, nu din pricina acestor aduceri-aminte ale morții Sale crude a plâns și a gemut Răscumpărătorul în chinul duhului Său. Durerea Sa nu era una egoistă. Gândul la propria Sa agonie nu intimida acel suflet nobil, jertfitor de sine. Priveliștea Ierusalimului era aceea care a străpuns inima lui Isus—Ierusalimul care Îl respinsese pe Fiul lui Dumnezeu și disprețuise iubirea Sa, care refuzase să fie convins de minunile Sale puternice și era pe punctul de a-I lua viața. El a văzut ce era ea în vina ei de a-și fi respins Răscumpărătorul și ce ar fi putut să fie dacă L-ar fi primit pe Acela care singur îi putea vindeca rana. El venise să o mântuiască; cum ar fi putut să o părăsească?”

„Israel fusese un popor favorizat; Dumnezeu făcuse din templul lor locuința Sa; el era «frumos prin așezare, bucuria întregului pământ». Psalmii 48:2. Acolo se afla mărturia a peste o mie de ani de grijă ocrotitoare și de iubire duiosă a lui Hristos, asemenea celei pe care un tată o poartă singurului său copil. În acel templu, prorocii își rostiseră solemnele avertizări. Acolo fuseseră legănate cădelnițele arzânde, în timp ce tămâia, amestecată cu rugăciunile închinătorilor, se înălțase la Dumnezeu. Acolo cursese sângele dobitoacelor, prefigurând sângele lui Hristos. Acolo Își manifestase Iehova slava Sa deasupra capacului ispășirii. Acolo slujiseră preoții, iar fastul simbolului și al ceremoniei se desfășurase de-a lungul veacurilor. Dar toate acestea trebuiau să aibă un sfârșit.

„Isus Și-a ridicat mâna, — care atât de adesea îi binecuvântase pe cei bolnavi și suferinzi, — și, îndreptând-o spre cetatea sortită pieirii, a exclamat, în cuvinte frânte de durere: «Dacă ai fi cunoscut, chiar tu, măcar în această zi a ta, lucrurile care sunt spre pacea ta! —» Aici Mântuitorul S-a oprit și a lăsat nespuse care ar fi putut fi starea Ierusalimului dacă ar fi primit ajutorul pe care Dumnezeu dorea să i-l dea, — darul Fiului Său preaiubit. Dacă Ierusalimul ar fi cunoscut ceea ce era privilegiul lui să cunoască și ar fi luat seama la lumina pe care Cerul i-o trimisese, ar fi putut să se înfățișeze în mândria prosperității, regina împărățiilor, liber în tăria puterii date de Dumnezeu. N-ar fi stat soldați înarmați la porțile lui, nici steaguri romane fluturând de pe zidurile lui. Destinul slăvit care ar fi putut binecuvânta Ierusalimul, dacă L-ar fi primit pe Răscumpărătorul său, s-a înălțat înaintea Fiului lui Dumnezeu. El a văzut că, prin El, ar fi putut fi vindecat de cumplita lui boală, eliberat din robie și statornicit ca puternica metropolă a pământului. De pe zidurile lui, porumbelul păcii ar fi plecat către toate neamurile. El ar fi fost diadema de slavă a lumii.”

„Dar tabloul luminos al ceea ce ar fi putut fi Ierusalimul se estompează dinaintea privirii Mântuitorului. El își dă seama de ceea ce este ea acum sub jugul roman, purtând încruntarea lui

Dumnezeu, sortită judecății Sale răzbunătoare. El reia firul frânt al lamentației Sale: «Dar acum acestea sunt ascunse de ochii tăi. Căci vor veni peste tine zile când vrăjmașii tăi vor ridica un șanț împotriva ta, te vor înconjura și te vor strâmtora din toate părțile, te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea cercetării tale.»»

Hristos a venit să mântuiască Ierusalimul împreună cu copiii lui; dar mândria fariseică, ipocrizia, gelozia și răutatea Îl împiedicaseră să-Și împlinească scopul. Isus cunoștea cumplita răsplătire care avea să se abată asupra cetății osândite. El vedea Ierusalimul înconjurat de oști, locuitorii asediați împinși la înfometare și la moarte, mame hrănindu-se cu trupurile neînsuflețite ale propriilor lor copii, iar părinți și copii deopotrivă smulgându-și unul altuia ultima bucă de hrană, în timp ce afecțiunea firească era nimicită de chinurile mistuitoare ale foamei. El vedea că încăpățânarea iudeilor, așa cum se dovedise prin respingerea mântuirii Sale, avea să-i conducă și la refuzul de a se supune oștirilor năvălitoare. El privea spre Calvarul pe care urma să fie înălțat, împânzit de cruci, dese ca arborii pădurii. El vedea pe nenorociții locuitori suferind tortura pe roată și prin răstignire, frumoasele palate nimicite, templul în ruine, iar din zidurile lui masive să nu mai rămână piatră pe piatră, în timp ce cetatea era arată ca un ogor. Pe bună dreptate putea Mântuitorul să plângă în agonie la vederea acelei priveliști înfricoșătoare.

„Ierusalimul fusese copilul grijii Sale, și, așa cum un tată duios jalește pentru un fiu rătăcitor, tot astfel Isus a plâns pentru cetatea iubită. Cum să te dau? Cum să te văd sortită nimicirii? Trebuie să te las să umpli măsura nelegiurii tale? Un singur suflet are o asemenea valoare încât, în comparație cu el, lumi întregi se cufundă în ne semnătate; dar aici era o națiune întreagă care urma să fie pierdută. Când soarele grăbit spre apus avea să dispară din văzduh, ziua harului pentru Ierusalim avea să se încheie. În timp ce alaiul se oprise pe coama Muntelui Măslinilor, încă nu era prea târziu pentru ca Ierusalimul să se pocăiască. Îngerul milei își strângea atunci aripile pentru a coborî de pe tronul de aur și a face loc dreptății și judecății care se apropia cu repeziciune. Dar marea inimă plină de iubire a lui Hristos încă stăruia pentru Ierusalimul care disprețuise îndurările Sale, nesocotise avertizările Sale și era pe punctul de a-și mânji mâinile în sângele Său. Dacă Ierusalimul s-ar fi pocăit, încă nu era prea târziu. În timp ce ultimele raze ale soarelui la apus mai zăboveau asupra templului, turnului și piscului, nu avea oare vreun înger bun să-l conducă spre iubirea Mântuitorului și să-i abată osânda? Cetate frumoasă și nelegiuită, care îi ucisese cu pietre pe proroci, care Îl respinsese pe Fiul lui Dumnezeu, care, prin nepocăința ei, se fereca singură în lanțurile robiei, — ziua milei ei era aproape sfârșită!” Hristos, Lumina lumii, 576–578.

Tako, dok Izaija u dvadeset drugom poglavlju opisuje ratovanje protiv Jerusalima, oni koji napadaju „postavljaju se u bojni poredak kod vrata“. Elam i Kir stoje kod vrata sa spremnim oružjem, a zatim otkrivaju pokrivalo Jerusalima. Kod Izaije, „pokrivalo“ koje neprijatelji kod vrata otkrivaju jeste senka Egipta.

Ve copiilor răzvrățiți, zice Domnul, care țeș planuri, dar nu de la Mine; și care se acoperă cu un acoperământ, dar nu din Duhul Meu, ca să adauge păcat peste păcat; care se duc să coboare în Egipt, și nu au întreat gura Mea, ca să se întărească prin tăria lui Faraon și să se încreadă în

umbra Egiptului! Isaia 30:1, 2.

Recunoaște și vrăjmașii Ierusalimului că aceia reprezentați de Șebna și-au pus încrederea în Egipt, socotind că Egiptul îi va ocroti, pe când aceia reprezentați de Eliakim, fiul lui Hilchia, nu se încred în „umbra Egiptului”, ci sunt acoperiți de acoperământul Duhului lui Dumnezeu și se încred în „umbra Celui Preaînalt”.

Cel ce locuiește în locul tainic al Celui Preaînalt va rămâne sub umbra Celui Atotputernic. Eu zic despre Domnul: El este locul meu de scăpare și cetățuia mea; Dumnezeul meu, în El mă voi încrede. Psalmii 91:1, 2.

În timpul crizei legii duminicale, fecioarele înțelepte, reprezentate de Eliakim, fiul lui Hilchia, se încred în umbra Celui Preaînalt, iar fecioarele neînțelepte, reprezentate de Șebna, se încred în umbra Egiptului. Cuvântul tradus prin „descoperit” înseamnă a dezbrăca și a duce în captivitate. Vrăjmașii de la poartă recunosc că ocrotirea Ierusalimului a fost îndepărtată, iar Șebna și tovarășii lui încep atunci să încerce să se salveze, căci văd „spărturile cetății lui David” și văd că sunt multe spărturi care vor îngădui vrăjmașului să intre. Cuprinși de panică, așa cum este reprezentat în parabola celor zece fecioare, cei neînțelepți încep să caute ocrotire, dar nu au niciuna.

Șebna privește spre „armura pădurii” ca să-l scape, dar este prea târziu. El numără casele din Ierusalim și începe să le dărâme pentru a întări zidul, dar este prea târziu. Ei adună laolaltă apa din iazul de jos și încearcă să o lege de apa iazului celui vechi, dar este prea târziu. Apa, fiind un simbol principal al Duhului Sfânt, arată că ei caută cu disperare untdelemn, dar este prea târziu. În toate strădaniile lor au uitat de Creatorul iazurilor și că El a făcut acele „iazuri” ale adevărului cu mult timp în urmă. Au uitat că Stânca Veacurilor a fost aceea care a dat solia în vremurile de demult. Au ales să nu umble pe cărările cele vechi, reprezentate prin temeliile care au fost așezate prin lucrarea lui William Miller.

„Neprietenul caută să abată mințile fraților și surorilor noastre de la lucrarea de pregătire a unui popor care să stea în picioare în aceste zile de pe urmă. Sofismele lui sunt menite să îndepărteze mințile de la primejdiile și îndatoririle ceasului acestuia. Ei socotesc drept nimic lumina pe care Hristos a venit din cer să i-o dea lui Ioan pentru poporul Său. Ei învață că scenele care stau chiar înaintea noastră nu sunt de o însemnătate suficientă pentru a primi o atenție deosebită. Ei zădărnicesc adevărul de origine cerească și îl lipsesc pe poporul lui Dumnezeu de experiența lui din trecut, dându-i în schimb o știință mincinoasă.

„Așa zice Domnul: Stați în drumuri, priviți și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună, și umblați pe ea.” Ieremia 6:16.

„Nimeni să nu caute să smulgă temeliile credinței noastre — temeliile care au fost puse la începutul lucrării noastre prin studiul Cuvântului însoțit de rugăciune și prin descoperire. Pe aceste temelii am zidit în ultimii cincizeci de ani. Oamenii pot presupune că au găsit o cale nouă și că pot pune o temelie mai tare decât aceea care a fost pusă. Dar aceasta este o mare amăgire. Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă.”

„În trecut, mulți s-au apucat să zidească o credință nouă, să întemeieze principii noi. Dar cât timp a dăinuit zidirea lor? Curând s-a prăbușit, căci nu era întemeiată pe Stâncă.”

„N-au trebuit oare primii ucenici să se confrunte cu spusele oamenilor? N-au trebuit ei oare să asculte teorii false și apoi, după ce au făcut totul, să rămână neclintiți, spunând: «Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă»? 1 Corinteni 3:11.”

„Așadar, trebuie să păstrăm începutul încrederii noastre neclintit până la sfârșit. Cuvinte de putere au fost trimise de Dumnezeu și de Hristos acestui popor, scoțându-l din lume, punct cu punct, în lumina clară a adevărului prezent. Cu buze atinse de foc sfânt, slujitorii lui Dumnezeu au vestit solia. Rostirea divină și-a pus pecetea asupra autenticității adevărului vestit.”

Testimonies, volumul 8, 296, 297.

„Ziua” în care toate acestea au loc este „ziua” biblică pe care Isaia o identifică drept aceea în care Domnul Dumnezeu al oștirilor a chemat la „plâns și bocire, la rasul capului și la încingerea cu sac.”

Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: „Tot astfel, în ziua a zecea a acestei luni a șaptea va fi o zi a ispășirii; să aveți o adunare sfântă și să vă smeriți sufletele, și să aduceți Domnului o jertfă mistuită de foc. În aceeași zi să nu faceți nicio lucrare, căci este o zi a ispășirii, ca să se facă ispășire pentru voi înaintea Domnului Dumnezeului vostru. Căci orice suflet care nu se va smeri în aceeași zi va fi nimicit din poporul său. Și orice suflet care va face vreo lucrare în aceeași zi, pe acela îl voi nimici din mijlocul poporului său. Să nu faceți niciun fel de lucrare: aceasta să fie o rânduială veșnică în toate generațiile voastre, în toate locuințele voastre. Să fie pentru voi un sabbat de odihnă și să vă smeriți sufletele; din seara zilei a noua a lunii până în seara următoare să prăznuiți sabbatul vostru.” Leviticul 23:26–32.

Ziua ilustrată prin Șebna și Eliakim, fiul lui Hilchia, este Ziua antitipică a Ispășirii, care cuprinde istoria de la 1844 până când Se va ridica Mihail. În acea perioadă de timp, adventismul a fost chemat să-și „smerească” sufletele sau, așa cum o prezintă Isaia, este chemat „la plâns, și la tânguire, și la chelie, și la încingere cu sac”.

„În anul 1844, Marele nostru Preot a intrat în Locul Preasfânt al sanctuarului ceresc, pentru a începe lucrarea judecății de cercetare. Cazurile dreptilor morți au trecut în revistă înaintea lui Dumnezeu. Când această lucrare va fi încheiată, judecata urmează să fie rostită asupra celor vii. Cât de prețioase, cât de importante sunt aceste clipe solemne! Fiecare dintre noi are un caz în curs înaintea tribunalului cerului. Fiecare urmează să fie judecat potrivit faptelor săvârșite în trup. În serviciul simbolic, când lucrarea de ispășire era săvârșită de marele preot în Locul Preasfânt al sanctuarului pământesc, poporului i se cerea să-și smerească sufletele înaintea lui Dumnezeu și să-și mărturisească păcatele, pentru ca acestea să fie ispășite și șterse. Se va cere oare mai puțin de la noi în această zi antitipică a ispășirii, când Hristos, în sanctuarul de sus, mijlocește în favoarea poporului Său, iar hotărârea finală, irevocabilă, urmează să fie rostită asupra fiecărui caz?”

„Care este starea noastră în acest timp înfricoșător și solemn? Vai, câtă mândrie domnește în biserică, câtă fățarnicie, câtă amăgire, câtă iubire pentru îmbrăcăminte, pentru frivolitate și pentru distracții, câtă dorință de întâietate! Toate aceste păcate au întunecat mintea, astfel încât lucrurile veșnice n-au fost înțelese. Nu vom cerceta oare Scripturile, ca să știm unde ne aflăm

în istoria acestei lumi? Nu vom ajunge oare să înțelegem lucrarea care se săvârșește pentru noi în acest timp și poziția pe care noi, ca păcătoși, ar trebui s-o ocupăm câtă vreme această lucrare de ispășire este în desfășurare? Dacă avem vreo grijă pentru mântuirea sufletelor noastre, trebuie să facem o schimbare hotărâtă. Trebuie să-L căutăm pe Domnul cu adevărată pocăință; trebuie, cu adâncă zdrobire sufletească, să ne mărturisim păcatele, pentru ca ele să fie șterse.” Solii alese, cartea 1, 124, 125.

Și în ziua aceea Domnul Dumnezeu al oștirilor a chemat la plângere și la bocet, la raderea capului și la încingerea cu sac; dar iată, veselie și bucurie, înjunghiere de boi și tăiere de oi, mâncare de carne și băutură de vin: să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri. Isaia 22:12, 13.

Domnul l-a chemat pe Șebna să-și smerească sufletul, dar el a ales să mănânce, să bea și să petreacă mai departe. Domnul a „descoperit” în „urechile” lui că păcatul lui Șebna nu va fi ispășit. Cuvântul tradus prin „ispășit” este cuvântul folosit în Leviticul pentru „ispășire”. Acest păcat al adventismului laodicean nu va fi ispășit. Acum Isaia începe să se adreseze relației dintre Șebna (adventiștii laodiceeni) și Eliachim, fiul lui Hilchia (adventiștii filadelfieni).

Șebna este „vistiernicul”, așa cum a fost Iuda. Iar Tobia, în zilele lui Neemia, locuia în sanctuarul lui Dumnezeu, într-o cămară (vistierie) unde trebuiau să fie păstrate darurile. Când Neemia a curățit templul, l-a aruncat afară pe Tobia și lucrurile lui. Șebna trebuie, de asemenea, să fie aruncat afară. Amândoi ilustrează lepădarea adventismului laodicean la legea duminicală.

„Din pricina cruzimii și a perfidiei amoniților și moabiților față de Israel, Dumnezeu declarase prin Moise că ei trebuiau să fie pentru totdeauna excluși din adunarea poporului Său. Vezi Deuteronomul 23:3–6. În sfidarea acestui cuvânt, marele-preot izgonise darurile păstrate în încăperea Casei lui Dumnezeu, ca să facă loc acestui reprezentant al unei rase proscrise. Un dispreț mai mare față de Dumnezeu nu s-ar fi putut arăta decât prin acordarea unei asemenea favori acestui vrăjmaș al lui Dumnezeu și al adevărului Său.”

„La întoarcerea sa din Persia, Neemia a aflat despre această profanare îndrăzneată și a luat fără întârziere măsuri pentru a-l izgoni pe intrus. «M-am mâhnit foarte», declară el; «de aceea am aruncat afară din odaie toate lucrurile casei lui Tobia. Apoi am poruncit, și au curățit odăile; și am adus iarăși acolo vasele Casei lui Dumnezeu, împreună cu darul de mâncare și tămâia.»”

„Nu numai că templul fusese profanat, ci și darurile fuseseră folosite în mod greșit. Aceasta avusese tendința de a descuraja dărnicia poporului. Ei își pierduseră zelul și ardoarea și erau nehotărâți să-și plătească zecimile. Vistierile Casei Domnului erau slab aprovizionate; mulți dintre cântăreți și dintre ceilalți angajați în slujba templului, neprimind sprijin suficient, părăsiseră lucrarea lui Dumnezeu pentru a munci în altă parte.” Profeți și regi, 670.

Șebna, Iuda și Tobia îi reprezintă pe adventiștii laodiceeni de la sfârșitul timpului.

Așa zice Domnul Dumnezeul oștirilor: „Du-te, intră la acest vistiernic, la Șebna, care este peste casă, și spune-i: «Ce ai tu aici? și pe cine ai tu aici, de ți-ai săpat aici un mormânt, cum își sapă cineva un mormânt sus de tot, și își cioplește o locuință în stâncă?» Iată, Domnul te va arunca departe cu o aruncare puternică și te va înfășura strâns. Cu siguranță te va rostogoli și te va

azvârli ca pe o minge într-o țară întinsă; acolo vei muri și acolo carele slavei tale vor fi rușinea casei domnului tău. Te voi izgoni din slujba ta și te va da jos din dregătoria ta.” Isaia 22:15–19.

Mugihe umwami wo mu majyaruguru ari kwegera Yerusalemu, kandi hakwiriye kwibukwa ko uku kwegera kwari ugukomeza kwegera buhoro buhoro, ibyo abaturage ba Yerusalemu bari bazi ko bizaza. Ibi ni byo bivugwa muri Yesaya igice cya makumyabiri, igihe Tartani, umugaba w’Abashuri, yigaruriraga Ashidodi muri Egiputa. Bari bazi ibyari bigiye kuza, nyamara Shebuna yamaze igihe cye yibwiriza imva y’akataraboneka. Abacukuzi b’ibyataburuwe mu matongo babonye imva ya Shebuna, bakuraho inyandiko yari iri ku muryango wayo, none ubu iri mu Nzu Ndangamurage y’Abongereza. Igitangaje ni uko, igihe Shebuna yavanwagaho maze Eliyakimu mwene Hilukiya agasimbura umwanya we w’ubuyobozi, Eliyakimu mwene Hilukiya yahawe ikimenyetso cya cyami yashoboraga gukoresha yemeza izina rye ku nyandiko zemewe n’ubutegetsi. icyo kimenyetso na cyo cyabonetse n’abacukuzi b’ibyataburuwe mu matongo kandi kiri muri iyo nzu ndangamurage yo mu Bwongereza. Shebuna ari muri iyo nzu ndangamurage ahagarariwe n’imva ye, ikimenyetso cy’urupfu, na Eliyakimu mwene Hilukiya na we ari muri iyo nzu ndangamurage ahagarariwe n’ikimenyetso cye, ikigereranyo cy’ubugingo.

Pentru respingerea de către Șebna a soliei de avertizare privitoare la împăratul de la miazănoapte, el a fost vărsat din gura Domnului, iar cuvântul tradus prin „vărsat” în avertizarea din Apocalipsa către Laodicea înseamnă, de fapt, vărsătură proiectată cu violență. Odată cu Neemia, El l-a aruncat afară pe Tobia și lucrurile lui, iar cu Șebna, el a fost azvârlit cu putere ca o minge într-o țară depărtată. Șebna reprezintă adventiștii laodiceeni care resping solia profetică desigilată în 1989 și se pregătesc pentru mormânt — semnul fiarei; iar Eliakim, fiul lui Hilchia, reprezintă adventismul filadelfian, care primește sigiliul lui Dumnezeu.

Și va fi în ziua aceea că voi chema pe robul Meu, Eliakim, fiul lui Hilchia; și îl voi îmbrăca cu haina ta și îl voi întări cu cingătoarea ta și voi pune stăpânirea ta în mâna lui; și el va fi un tată pentru locuitorii Ierusalimului și pentru casa lui Iuda. Isaia 22:20, 21.

La legea duminicală, grâul și neghina Adventismului sunt despărțite, iar conducerea bisericii biruitoare îi este dată lui Eliakim, fiul lui Hilchia; iar Domnul Își înalță atunci biserica drept un steag, pe măsură ce solia îngerului al treilea se amplifică până la un mare strigăt. Poate că am fost prea redundant incluzând expresia „fiul lui Hilchia”, când aș fi putut spune pur și simplu Eliakim. Dar, împreună, tatăl și copilul său sunt un simbol al soliei lui Ilie înainte de cele șapte plăgi de pe urmă. Solia lui Ilie folosește simbolismul taților și al copiilor pentru a reprezenta pe cel dintâi (tatăl) și pe cel din urmă (fiul). Această relație profetică contribuie la enigmele finale din capitoulul douăzeci și doi. Făgăduința făcută lui Eliakim, fiul lui Hilchia, este că Domnul va pune pe umărul lui cheia casei lui David.

„Casa lui David” este solia despre Tatăl și Fiul la care Isus S-a referit în convorbirea Sa finală cu iudeii răzvrățiți. Tot acolo încheie El și cartea Apocalipsei. Casa lui David avea o cheie care, dacă nimic altceva nu este folosit cu privire la 22 octombrie 1844, este relevantă, căci singurul loc din Scripturi care face referire la această cheie se află în mesajul către biserica din Filadelfia.

Na u njevovu ću pleću staviti ključ doma Davidova; kad on otvori, nitko neće zatvoriti; kad on zatvori, nitko neće otvoriti. Izaija 22,22.

Și îngerului bisericii din Filadelfia scrie-i: Acestea zice Cel ce este sfânt, Cel ce este adevărat, Cel ce are cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, și închide și nimeni nu va deschide: Știu faptele tale: iată, ți-am pus înainte o ușă deschisă, pe care nimeni nu o poate închide; fiindcă ai puțină putere și ai păzit cuvântul Meu și nu Mi-ai tăgăduit Numele. Iată, îi voi face pe cei din sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și să cunoască faptul că Eu te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, și Eu te voi păzi de ceasul ispitei care va veni peste toată lumea, ca să-i încerce pe cei ce locuiesc pe pământ. Iată, Eu vin curând: ține cu tărie ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară nicidecum; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeul Meu; și voi scrie pe el Numele Meu cel nou. Cine are ureche, să audă ce zice bisericilor Duhul. Apocalipsa 3:7-12.

Eliachim reprezintă un filadelfian în timpul mișcării millerite care deschide Locul Preasfânt la 22 octombrie 1844. Știu că Hristos, Marele nostru Preot, a fost Cel care a deschis acea ușă dispensațională, dar Hristos a pus cheia pe umărul lui Eliachim, fiul lui Hilchia, și afirmă că „el va deschide”. Am ajuns la punctul pe care l-am indicat la începutul acestui articol.

În Isaia găsim de optsprezece ori cuvântul „povară”, însă de șapte ori acesta desemnează ceva purtat pe umăr, iar de unsprezece ori desemnează o prorocie de osândă. Într-una dintre aceste optsprezece ocurențe, cuvântul care înseamnă o prorocie de osândă este folosit totodată și pentru a desemna o povară purtată pe umăr.

Povestea văii vedeniei este despre un mesaj de osândă care creează două clase de închinători în Ierusalim. Mesajul profetic care a identificat deschiderea judecății a fost prezentat de Părintele Miller și este solia primului înger, care s-a încheiat atunci când ușa Locului Sfânt a fost închisă, iar Locul Preasfânt a fost deschis la 22 octombrie 1844. „Povara” care a fost pusă pe umărul lui William Miller, pe care el a fost însărcinat să o poarte lumii, a fost solia primului înger, o profeție de osândă care s-a încheiat la 22 octombrie 1844, odată cu sosirea soliei celui de-al treilea înger.

„Cheia casei lui David o voi pune pe umărul lui”, iar apoi spune: „În ziua aceea”, „pironul înfipt într-un loc sigur va fi scos, va fi tăiat și va cădea; și povara care era asupra lui va fi nimicită.”

Cuvântul tradus aici prin „povară” este cuvântul care desemnează o prorocie de nenorocire, însă această prorocie de nenorocire nu este termenul ebraic pe care Isaia îl folosește pentru a reprezenta ceva ce porți pe umăr. Ca termen pentru prorocie de nenorocire, el înseamnă că lui Eliakim, fiul lui Hilchia, i-ar fi pusă pe umăr cheia lui David, iar povara care este pe umărul lui este o prorocie de nenorocire. Este un joc de cuvinte profund!

Soră White spune următoarele despre o cheie care este atașată Bibliei.

„În legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu există o cheie care deschide caseta prețioasă, spre satisfacția și desfătarea noastră. Mă simt recunoscătoare pentru fiecare rază de lumină. În viitor, experiențe care acum ne sunt foarte tainice vor fi explicate. Unele experiențe s-ar putea să nu le înțelegem niciodată pe deplin până când acest muritor se va îmbrăca în nemurire.” Manuscript Releases, volumul 17, 261.

Declarațiile introductive ale lui Miller despre visul său spun astfel.

„Am visat că Dumnezeu, printr-o mână nevăzută, mi-a trimis o casetă lucrată cu măiestrie neobișnuită, de vreo zece toli lungime și șase lățime, făcută din abanos și perle, încrustate cu isusință. De casetă era atașată o cheie. Am luat îndată cheia și am deschis caseta, când, spre uimirea și surprinderea mea, am găsit-o plină cu tot felul și de toate mărimile de bijuterii, diamante, pietre prețioase și monede de aur și de argint, de orice dimensiune și valoare, frumos așezate fiecare la locul lor în casetă; și astfel așezate, ele reflectau o lumină și o slavă pe care numai soarele o putea egala.” Early Writings, 81.

În notele de subsol ale lui James White cu privire la vis, el spune aceasta despre cheie.

„‘Cheia atașată’ era modul său de a interpreta Cuvântul profetic — comparând Scriptura cu Scriptura — Biblia fiind propriul ei interpret. Cu această cheie, fratele Miller a deschis ‘cufărul’, adică marele adevăr al adventului pentru lume.” James White.

James White a comentat acest vis și, făcând astfel, a scris o introducere. Este de cea mai mare importanță să se recunoască faptul că Miller a avut visul său și l-a publicat în 1847, la cel puțin doi ani după Marea Dezamăgire, când adventiștii milleriți, odinioară uniți, fuseseră împrăștiați. Miller era separat de mișcare, iar „turma cea mică”, care fusese „împrăștiată pretutindeni”, încă suferea din pricina dezamăgirii. Visul lui Miller se referea la acea situație, iar James White l-a comentat, în timp ce Ellen White a făcut referire la el într-un mod absolut pozitiv. James White a scris o introducere la visul său, a inclus visul, iar apoi a adăugat câteva note de subsol. Introducerea sa, visul și notele de subsol vor fi la sfârșitul acestui articol pentru cei care au nevoie de acces la aceste informații.

Isaia douăzeci și doi este o ilustrare a începutului și sfârșitului adventismului. În ambele istorii a fost și va fi o separare care a avut loc la 22 octombrie 1844 și apoi din nou la legea duminicală. Separarea în ambele cazuri, la început și la sfârșit, este o împlinire a pildei celor zece fecioare. Sora White ne informează că fecioarele nechibzuite sunt laodiceenii. Șebna îi reprezintă pe adventiștii laodiceeni la începutul și la sfârșitul adventismului. Eliachim, fiul lui Hilchia, îi reprezintă pe adventiștii filadelfieni.

Dar și Hilchia îl reprezintă pe părintele adventismului, căci „el va fi tată pentru locuitorii Ierusalimului și pentru casa lui Iuda”. William Miller a fost numit cu respect „Părintele Miller”. Lui Miller i-a fost pusă pe umăr „cheia lui David”, care reprezintă metoda sa de studiere a Scripturilor, „rând peste rând”.

Sicriul fiind Biblia, el a folosit „cheia lui David”, reprezentând regulile de interpretare profetică pe care le-a întrebuițat pentru a deschide adevărurile primului înger. Aceste reguli („cheia lui

David”) și profeția lui de pieire („povara”), care a fost înțeleasă cu cheia lui David, au fost atârinate „ca un cui într-un loc sigur” în sanctuar. „Cuiul” era data de 22 octombrie 1844. Cuvântul „cui” înseamnă un țarș, un cui sau un par, reprezentând un semn de hotar. „Povara”, sau profeția de pieire care a fost atârnată de acel cui, era solia primului înger, iar acea solie a ajuns la încheiere la 22 octombrie 1844, când profeția de pieire fusese împlinită și a fost îndepărtată, tăiată și a căzut. A fost îndepărtată, căci solia profetică de pieire devenise de domeniul trecutului, iar cuiul trebuia atunci mutat în Locul Preasfânt, unde o altă povară de pieire urma să fie atârnată de el.

Profeția de osândă a lui Miller, care a fost înțeleasă prin regulile profetice reprezentate ca „cheia lui David”, avea să fixeze un țarș în locul sfânt, care să susțină toată slava casei tatălui său. Cuvântul „slavă” din acest pasaj înseamnă greutate. Ceea ce susține greutatea unei case este temelia casei. Lucrarea de temelie a lui Miller susține greutatea întregii lumini suplimentare a soliei celui de-al treilea înger, reprezentată prin „vlăstarul și rodul”. Ea susține greutatea tuturor diferitelor vase ale templului. Și temelia a fost pusă pentru un templu în care să fie așezat un tron glorios.

Eliakim, fiul lui Hilchia, reprezintă biserica din Filadelfia. Eliakim înseamnă Dumnezeuul ridicării, căci Eliakim, tatăl Ierusalimului, îl reprezintă pe William Miller, pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a ridica temeliile poporului legământului ales al lui Dumnezeu. El este fiul lui Hilchia, nume derivat din două cuvinte, al doilea fiind Dumnezeu, iar primul însemnând „netezime”, ca în netezimea vorbirii. Hilchia reprezintă Cuvântul sau glasul lui Dumnezeu, iar fiul său reprezintă ridicarea templului.

La sfârșitul adventismului trebuie să existe o profeție de nenorocire, iar acea profeție este cel de-al treilea înger din Apocalipsa paisprezece. Trebuie să existe o cheie la sfârșit, care a fost prefigurată prin cheia lui Miller. „Cheia” din zilele noastre se bazează pe repetarea istoriei și mai ales pe regula primei mențiuni, care include sau este principiul reprezentat de Hristos Însuși ca Alfa și Omega. Trebuie să existe un fiu al lui Miller. Miller, așadar, ca tată, devine Hilchia, Cuvântul Domnului, iar fiul lui Miller este Eliachim, însemnând Dumnezeuul ridicării. Tatăl Miller a ridicat templul, iar fiul lui Miller identifică momentul când Laodicea și Filadelfia sunt separate și filadelfienii sunt ridicați ca un steag. Trebuie să existe un cui bine înfipt, dar nu în locul sfânt, ca în istoria lui Miller, ci în Locul Preasfânt. Acel cui și povara care este atârnată de el vor fi înlăturate la sfârșitul soliei celui de-al treilea înger, așa cum s-a întâmplat la sfârșitul soliei primului înger. Când Mihail Se va ridica și timpul de probă al omenirii se va încheia, profeția de nenorocire va fi la timpul trecut, îndepărtată, tăiată și căzută.

Despărțirea sau împrăștierea după trecerea timpului din 1844 se va repeta la legea duminicală. Isaia douăzeci și doi este o ilustrare a împrejurărilor care conduc la separarea adventiștilor laodiceeni de adventiștii filadelfieni, care are loc în timpul crizei legii duminicale.

ਰੋਮ ਵੱਚਿ ਲਾਓਦੀਕੀਆਂ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਲਖਿ; ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਆਮੀਨ, ਉਹ ਵਸਿਵਾਸਯੋਗ ਅਤੇ ਸੱਚਾ ਸਾਕਸ਼ੀ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਰਸਿਟੀ ਦਾ ਆਰੰਭ, ਆਖਦਾ ਹੈ; ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਤੂੰ ਨਾ ਠੰਢਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗਰਮ; ਕਾਸ਼ ਤੂੰ ਠੰਢਾ ਜਾਂ ਗਰਮ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਕਉਕਿ ਤੂੰ ਕੁਸਾ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਠੰਢਾ ਅਤੇ ਨਾ ਗਰਮ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵੱਚਿ ਉਗਲ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਕਉਕਿ ਤੂੰ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਧਨਵਾਨ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਵੱਚਿ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਸਿ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀ; ਅਤੇ ਤੂੰ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਤੂੰ ਹੀ ਦੁਖੀ, ਦਯਨੀਝ, ਕੰਗਾਲ, ਅੰਨ੍ਹਾ ਅਤੇ

„Și va fi în ZILELE DE PE URMĂ, zice Dumnezeu, că voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; și fiii voștri și fiicele voastre vor proroci, tinerii voștri vor vedea vedenii, iar bătrânii voștri vor visa visuri.” Faptele Apostolilor 2:17.

„Darul prorociei, prin vise și viziuni, este aici rodul Duhului Sfânt, iar în zilele de pe urmă urmează să se manifeste îndeajuns încât să constituie un semn. El este unul dintre darurile bisericii Evangheliei.”

„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții PROOROCI; pe alții evangheliști; pe alții păstori și învățători; pentru desăvârșirea sfinților, pentru lucrarea slujirii, pentru zidirea trupului lui Hristos.” Efeseni 4:11, 12.

„Și Dumnezeu a rânduit în Biserică pe unii: întâi apostoli, al doilea PROOROCI etc.” 1 Corinteni 7:28.

„Nu disprețuiești PROFETEIILE. 1 Tesaloniceni 5:20. Vezi și Faptele Apostolilor 13:1; 21:9; Romani 12:6; 1 Corinteni 14:1, 24, 39. Profetii sau profețiile sunt pentru zidirea bisericii lui Hristos; și nu se poate aduce din Cuvântul lui Dumnezeu nicio dovadă că ele ar fi trebuit să înceteze înainte ca evangheliștii, păstorii și învățătorii să înceteze. Dar, spune obiectantul, «Au fost atât de multe viziuni și vise false, încât nu pot avea încredere în nimic de acest fel.» Este adevărat că Satana are contrafacerea sa. El a avut întotdeauna profeți falși și, negreșit, ne putem aștepta la ei și acum, în acest ultim ceas al înșelăciunii și al triumfului său. Cei care resping asemenea descoperiri speciale pentru că există contrafacerea ar putea, cu aceeași îndreptățire, să meargă puțin mai departe și să tăgăduiască faptul că Dumnezeu S-a descoperit vreodată omului într-un vis sau într-o vedenie, căci contrafacerea a existat întotdeauna.”

„Visele și viziunile sunt mijlocul prin care Dumnezeu S-a descoperit omului. Prin acest mijloc El a vorbit profeților; a așezat darul profeției între darurile bisericii Evangheliei și a clasat visele și viziunile împreună cu celelalte semne ale «ZILELOR DE PE URMĂ». Amin.

„Cilj mojih gornjih primjedaba bio je da na biblijski način uklonim prigovore i priprelim um čitalelja za ono što slijedi.” James White, Brother Miller’s Dream, 1–3.

వీలియం మిల్లర్ యొక్క రెండవ నోవ్‌నం

„Am visat că Dumnezeu, printr-o mână nevăzută, mi-a trimis o casetă lucrată cu migală, lungă de aproximativ zece țoli și lată de șase, făcută din abanos și perle, cu încrustații alese. De casetă era atașată o cheie. Am luat îndată cheia și am deschis caseta; atunci, spre uimirea și surprinderea mea, am găsit-o plină cu tot felul și cu tot felul de mărimi de bijuterii, diamante, pietre prețioase și monede de aur și de argint de orice dimensiune și valoare, frumos așezate fiecare la locul lor în casetă; și astfel așezate, ele răsfrângeau o lumină și o slavă întrecute numai de soare.

„Am socotit că nu era de datoria mea să mă bucur singur de această priveliște minunată, deși inima îmi era copleșită de bucurie la vederea strălucirii, frumuseții și valorii celor cuprinse în ea. De aceea, am așezat-o pe o masă din mijlocul camerei mele și am făcut cunoscut că toți cei care aveau dorința puteau veni să vadă cea mai glorioasă și mai strălucitoare priveliște văzută

vreodata de om în această viață.

„Ժողովուրդը սկսեց ներս գալ՝ սկզբում թվով սակավ, սակայն աստիճանաբար բազմանալով մինչև ամբողջ: Երբ նրանք առաջին անգամ նայում էին արկղիկի մեջ, զարմանում էին և ուրախությունից աղաղակում: Բայց երբ դիտողների թիվը շատացավ, բոլորը սկսեցին անհանգստացնել զոհարները՝ հանելով դրանք արկղիկից և սփռելով սեղանի վրա: Ես սկսեցի մտածել, թե տերը նորից իմ ձեռքից պիտի պահանջի արկղիկն ու զոհարները. և եթե թույլ տամ, որ դրանք ցրվեն, այլևս երբեք չեմ կարողանա նախկինի պես դրանք իրենց տեղերում դնել արկղիկի մեջ. և զգում էի, որ երբեք չեմ կարողանա պատասխան տալ այդ հաշվետվության համար, որովհետև այն սահելի պիտի լիներ: Այդ ժամանակ սկսեցի աղաչել ժողովրդին, որ չդիպչեն դրանց և չհանեն դրանք արկղիկից. բայց որքան ավելի էի աղաչում, այնքան ավելի էին դրանք ցրում. և այժմ թվում էր, թե դրանք ցրում էին ամբողջ սենյակով մեկ՝ հատակին և սենյակի յուրաքանչյուր կահույքի վրա:

„Atunci am văzut că, printre nestematele adevărate și moneda autentică, împrăștiaseră o cantitate nenumărată de nestemate false și monedă contrafăcută. M-am aprins de mare mânie din pricina purtării lor josnice și a nerecunoștinței lor și i-am muștrat și dojenit pentru aceasta; dar, cu cât îi muștram mai mult, cu atât împrăștiau mai mult nestematele false și moneda contrafăcută printre cele adevărate.”

„Apoi m-am mâhnit în sufletul meu firesc și am început să folosesc forță fizică pentru a-i scoate din încăpere; dar, în timp ce scoteam pe unul, alți trei intrau și aduceau murdărie și așchii și nisip și tot felul de gunoaie, până când au acoperit toate adevăratele bijuterii, diamantele și monedele, astfel încât toate au fost ascunse privirii. Mi-au sfâșiat și caseta și au împrăștiat-o printre gunoaie. Mi se părea că nimeni nu lua aminte la durerea mea sau la mânia mea. Am ajuns cu totul descurajat și abătut și m-am așezat și am plâns.

„În timp ce plângeam și mă tânguiam astfel pentru marea mea pierdere și răspundere, mi-am adus aminte de Dumnezeu și m-am rugat cu stăruință ca El să-mi trimită ajutor. Îndată ușa s-a deschis și un om a intrat în cameră, iar toți oamenii au ieșit din ea; și el, având în mână o perie de praf, a deschis ferestrele și a început să măture murdăria și gunoaiele din cameră.

„I-am strigat să Se oprească, fiindcă printre dărâmături erau risipite câteva nestemate prețioase.”

„El mi-a spus să «nu mă tem», căci El avea să «aibă grijă de ei».”

„Apoi, pe când mătura praful și gunoaiele, bijuteriile false și moneda contrafăcută s-au ridicat toate și au ieșit pe fereastră ca un nor, iar vântul le-a purtat departe. În învălmășeală, am închis ochii pentru o clipă; când i-am deschis, gunoaiele dispăruseră cu totul. Bijuteriile prețioase, diamantele, monedele de aur și de argint zăceau împrăștiat din belșug prin toată încăperea.

„Apoi a așezat pe masă o casetă, mult mai mare și mai frumoasă decât cea dintâi, și a adunat pietrele prețioase, diamantele, monedele, cu mâinile pline, și le-a aruncat în casetă, până când nu a mai rămas niciuna, deși unele dintre diamante nu erau mai mari decât vârful unui ac.”

„Apoi m-a chemat să «vin și să văd».”

„Am privit în sicriaș, dar ochii mi-au fost orbiți de priveliște. Ele străluceau cu o slavă de zece ori mai mare decât cea de mai înainte. Am crezut că fuseseră frecate în nisip de picioarele acelor oameni nelegiuți care le împrăștiaseră și le călcașeră în țărână. Erau așezate într-o ordine frumoasă în sicriaș, fiecare la locul ei, fără să se vadă vreo osteneală a omului care le aruncase înăuntru. Am strigat de nespūsă bucurie, iar strigătul acela m-a trezit.” Early Writings, 81–83.

Notele de subsol ale lui James White

„Sicriul” reprezintă marile adevăruri ale Bibliei privitoare la cea de-a doua venire a Domnului nostru Isus Hristos, care i-au fost date fratelui Miller spre a le publica lumii.

„Ključ koji je bio prikačen” bio je njegov način tumačenja proročke Riječi — uspoređivanje Pisma s Pismom — Biblija kao vlastiti tumač. Tim je ključem brat Miller otvorio „kovčežić”, odnosno veliku istinu o dolasku svijetu.

„Ludul a început să vină, la început puțini la număr, dar sporind până la o mulțime.” Când doctrina adventă a fost mai întâi predicată de fratele Miller și de încă foarte puțini alții, ea a avut doar puțin efect, și numai foarte puțini au fost treziți prin ea; dar din 1840 până în 1844, oriunde a fost predicată, întreaga comunitate a fost stârnită.

„‘Bijuteriile, diamantele etc.’ de ‘toate felurile și mărimile’, astfel ‘frumos rânduite fiecare la locul ei în casetă’, îi reprezintă pe copiii lui Dumnezeu [Maleahi 3:17], din toate bisericile și din aproape orice stare și împrejurare a vieții, care au primit credința adventă și au fost văzuți luând o poziție hotărâtă în locurile lor de rânduială, în sfânta cauză a adevărului. În timp ce se mișcau în această ordine, fiecare îngrijindu-se de propria sa datorie și umblând smerit înaintea lui Dumnezeu, ‘ei reflectau o lumină și o slavă’ către lume, egalate numai de biserica din zilele apostolilor. Solia [Apocalipsa 14:6, 7] mergea, ca să spunem așa, pe aripile vântului, iar invitația: ‘Veniți, căci toate sunt acum gata’ [Luca 14:17], se răspânda cu putere și efect.”

„Când îngerul zburător [Apocalipsa 14:6, 7.] a început mai întâi să propovăduiască veștile bune veșnice: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a venit ceasul judecării Lui», mulți au strigat de bucurie la vederea venirii lui Isus și a restabilirii, dar mai târziu s-au împotrivit, au batjocorit și au ridiculizat adevărul care cu puțin înainte îi umpluse de bucurie. Ei au tulburat și au risipit nestematele. Aceasta ne duce la toamna anului 1844, când a început vremea risipirii. Însemnați bine aceasta: cei care odinioară «au strigat de bucurie» au fost aceia care au tulburat și au risipit nestematele. Și nimeni nu a risipit turma atât de eficient și nu a dus-o în rătăcire, din 1844 încoace, precum aceia care odinioară au predicat adevărul și s-au bucurat de el, dar care de atunci au tăgăduit lucrarea lui Dumnezeu și împlinirea profeției în experiența noastră adventă din trecut.

„Mărturia fratelui Miller, timp de mai multe luni după strigătul de la miezul nopții, în luna a șaptea, 1844, a fost că ușa era închisă și că mișcarea adventă era o împlinire a profeției și că avuseserăm dreptate să predicăm timpul. Atunci el i-a îndemnat pe frații săi, prin Advent Herald, să rămână neclintiți, să aibă răbdare și să nu murmure unii împotriva altora; iar Dumnezeu avea curând să-i îndreptățească pentru predicarea timpului. În felul acesta a pledat el pentru giuvaeruri, în timp ce își simțea „răspunderea” pentru ele și că „avea să fie imensă”.

„«Pietrele prețioase false și moneda contrafăcută» care au fost împrăștiate printre cele autentice reprezintă în mod limpede converțiți falși, sau «copii străini» [Osea 5:7], de când ușa a fost închisă în 1844.

A doua „casetă, mult mai mare și mai frumoasă decât cea dintâi”, în care au fost adunate „bijuteriile”, „diamantele” și „monedele” împrăștiate, reprezintă câmpul larg al adevărului prezent viu, în care va fi adunată turma risipită, chiar cei 144.000, toți având sigiliul Dumnezeului celui viu. Niciunul dintre prețioasele diamante nu va fi lăsat în întuneric. Deși unele sunt „nu mai mari decât vârful unui ac”, ele nu vor fi trecute cu vederea și lăsate deoparte în această zi când Dumnezeu Își strânge giuvaerurile. [Maleahi 3:16–18.] El Își poate trimite îngerii și-i poate grăbi afară, așa cum l-a scos pe Lot din Sodoma. „Domnul va face o lucrare scurtă pe pământ.” „O va scurta în dreptate.” Vezi Romani 9:28.

„Murdăria și așchiile, nisipul și tot felul de gunoaie” reprezintă diferitele și numeroasele rătăcirii care au fost introduse printre credincioșii celei de-a doua veniri, din toamna anului 1844 încoace. Aici voi lua în considerare câteva dintre ele.

„1. Poziția pe care unii dintre „păstori” au adoptat-o cu îndrăzneală, imediat după ce a fost dată strigarea de la miezul nopții, și anume că puterea solemnă, care topea inimile, a Duhului Sfânt, ce a însoțit mișcarea lunii a șaptea, era o influență mesmerică. George Storrs s-a numărat printre cei dintâi care au adoptat această poziție. Vezi scrierile sale din ultima parte a anului 1844, în Midnight Cry, publicat atunci în orașul New York. J. V. Himes, la Conferința de la Albany din primăvara anului 1845, a spus că mișcarea lunii a șaptea a produs mesmerism în adâncime de șapte picioare. Aceasta mi-a fost spusă de unul care a fost de față și a auzit remarca. Alții, care au luat parte activă la strigarea lunii a șaptea, au declarat de atunci că acea mișcare a fost lucrarea Diavolului. A atribui Diavolului lucrarea lui Hristos și a Duhului Sfânt era, în zilele Mântuitorului nostru, hulă, și este hulă și acum.”

„2. Numeroasele experimente privind timpul precis. De când cele 2300 de zile s-au încheiat în 1844, un număr destul de mare de date a fost stabilit, de diferiți indivizi, pentru încheierea lor. Procedând astfel, ei au îndepărtat «semnele de hotar» și au aruncat întuneric și îndoială asupra întregii mișcări advente.”

„3. Спиритуализмът с всичките му фантазии и крайности. Тази хитрост на Дявола, която е извършила ужасно дело на смърт, съвсем уместно е представена чрез „стърготини“ и „всякакъв вид смет“. Мнозина от онези, които погълнаха отровата на спиритуализма, признаваха истинността на нашия предишен адвентен опит, и поради този факт мнозина бяха доведени до убеждението, че спиритуализмът е естественият плод от вярата, че Бог е ръководил великите адвентни движения през 1843 и 1844 година. Петър, говорейки за онези, които ще „въведат гибелни ереси, като се отричат дори от Господаря, Който ги е откупил“, казва: „ПОРАДИ ТЯХ ПЪТЯТ НА ИСТИНАТА ЩЕ БЪДЕ ХУЛЕН.““

„4. S. S. Snow, pretinzând că este «Ilie Proorocul»” Acest om, în cariera sa ciudată și năvalnică, și-a jucat și el rolul în această lucrare a morții, iar purtarea lui a avut tendința de a aduce adevărata poziție a sfinților care așteaptă în discredit, în mintea multor suflete cinstite.

„Na ten katalog błędów mógłbym dodać wiele innych, takich jak umieszczenie „tysiaca lat” z Objawienia 20:4, 7 w przeszłości, 144 000 z Objawienia 7:4; 14:1, ci, którzy „powstali i wyszli z grobów” po zmartwychwstaniu Chrystusa, doktryna zakazująca wszelkiej pracy, doktryna o zagładzie niemowląt itd. itd.

„Acele rătăciră au fost răsândite cu atâta stăruință și impuse turmei care aștepta, încât, la vremea când Fratele Miller a avut visul, adevăratele nestemate erau „înlăturate din privire”, iar cuvintele prorocului erau potrivite — „Și judecata este întoarsă înapoi, și dreptatea stă departe”, etc. etc. Vezi Isaia 59:14. La acel timp nu exista în țară nicio publicație adventistă care să susțină cauza adevărului prezent. The Day-Dawn a fost ultima care a apărut adevărata poziție a micii turme; dar aceea a încetat cu câteva luni înainte ca Domnul să-i dea Fr. Miller acest vis; și, în ultima ei luptă de moarte, i-a îndreptat pe sfinții osteniți și suspinând către 1877, atunci la treizeci de ani în viitor, ca fiind timpul izbăvirii lor finale. Vai! vai! Nu este de mirare că Fratele Miller, în visul său, „s-a așezat și a plâns” din pricina acestei triste stări de lucruri.

„Ndugu Miller alifumba macho yake katika mauti tarehe 22 Desemba, 1849, jambo lililotimiza maneno yafuatayo katika ndoto yake, ‘Katikati ya pilikapilika nilifumba macho yangu kwa kitambo.’ Utimilifu huu wa ajabu uko wazi sana hata hakuna atakayeshindwa kuuona.”

„Sipriul” reprezintă adevărul advent despre care fratele Miller a publicat lumii, așa cum este arătat prin parabola celor zece fecioare. [Matei 25:1–11.] Întâi, timpul, 1843; al doilea, vremea întârzierii; al treilea, strigătul de la miezul nopții, în luna a șaptea, 1844; și al patrulea, ușa închisă. Nimeni care a citit publicațiile despre a doua venire din 1843 încoace nu va tăgădui că fratele Miller a susținut aceste patru puncte importante din istoria adventă. Acest sistem armonios de adevăr, sau „sipriu”, a fost sfâșiat în bucăți și împrăștiat printre dărâmături de către aceia care și-au lepădat propria experiență și au tăgăduit chiar adevărurile pe care ei, împreună cu fratele Miller, le-au propovăduit lumii cu atâta neînfricare.

“Biserica va fi atunci curată și «fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu», după ce își va fi mărturisit toate rătăcirile, greșelile și păcatele, iar acestea vor fi fost spălate prin sângele lui Hristos și șterse, ei vor fi «fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta». Atunci vor străluci cu «de zece ori slava lor de mai înainte».” JAMES WHITE, Oswego, mai 1850.